

Но отъ всички тѣмъ съсѣдни кжщи,
Получиха отговори сжщи:
Минавайки днесъ видѣли хора,
Че вървѣла съсъ мѣнци прѣзъ двора
Мома чудна, млада и красива,
Ала малко съ единъ крачецъ крива.
Дълго врѣме старитѣ мислили,
И най-послѣ двамата рѣшили
Да се скриятъ — работата лесна —
И да хванатъ тжзъ мома чудесна.
И ето ги дѣдо съ баба стара,
Прикрили се тихо задъ хамбара.
Подиръ малко дѣвойка красива,
Много мила, ала малко крива,
Явила се мѣнцитѣ грабнала
И пѣргаво за вода трѣгнала,
Дѣдо гледа, въ кжщното кюшенце
Нѣма вече кривото патенце.
Става дѣдо и съ ржка си стара
Самъ гнѣздото въ огъня изгаря.
Въ това врѣме връща се момата
Съ пълни мѣнци вода отъ чешмата.
Като видѣ старитѣ, горкото,
Съсъ писъкъ си потърси гнѣздото
Но като го не намѣри вече,
То заплака и нищо не рече.
Дѣдо стана и приде тогава,
Да го милва, да го утѣшава:
— Недей плака, хубавице златна,
Не попадна ти въвъ кжща знатна,
Но и въ нашта колиба пробита
Ти ще бждешъ гледана, честита, —
Ще те пазимъ, като дѣте родно,
Ти живѣй си весело свободно! . . .
А момата сълзи си прѣгльща,
Съ милни думи на дѣдо отвърща:
— Направи ми хурка и вretenце,
Ще остана за ваше дѣтенце! . . .
Съ добра воля дѣдо я послуша,
Що поиска даде ѝ отъ душа:
Хурка пѣстра, шарено вretienце,